

Хай живе Велика Жовтнева соціалістична революція—головна подія ХХ століття, початок
всесвітньо-історичного повороту людства від капіталізму до соціалізму!

(із Закликів ЦК КПРС до 60-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції).

Молодий Комуніст

пролетарі всіх країн, єдніться!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XVIII
№ 135 (2395).
Субота

5

листопада

1977 року

Ціна 2 коп.

Газета виходить
з 1939 року

ВІРНІСТЬ ЛЕНІНСЬКИМ ЗАПОВІТАМ

УРОЧИСТЕ ЗАСІДАННЯ В КРЕМЛІВСЬКОМУ ПАЛАЦІ З'ЇЗДІВ

З листопада в Кремлівському Палаці з'їздів було продовжене урочисте засідання Центрального Комітету КПРС, Верховної Ради Союзу РСР і Верховної Ради РРФСР, присвячене 60-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

10 година ранку. Учасники і гості засідання бурхливим, тривалим оплесками, стоячи, зустріли товаришів Л. І. Брежнєва, Ю. В. Андропова, В. В. Гришину, А. А. Громика, А. П. Кириленку, О. М. Косигіна, Ф. Д. Кулакова, Д. А. Кунаєва, К. Т. Мазурова, А. Я. Пельше, Г. В. Романова, М. А. Суслова, Д. Ф. Устинова, В. В. Щербинського, Г. А. Алієва, П. Н. Демічева, В. В. Кузнецова, П. М. Машерова, Б. М. Пономарьова, Ш. Р. Рашидова, М. С. Соломенцева, К. У. Черненко, І. В. Капітонова, В. І. Долгих, М. В. Зимяніна, Я. П. Рябова, К. В. Русакова.

На засіданні тривали вітальні виступи зарубіжних гостей.

Промови, які виступали на засіданні, відзначали, що в доповіді Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Леоніда Ілліча Брежнєва яскраво і вражаюче показано всесвітньо-історичне значення Великої Жовтневої соціалістичної революції, розкрито великий подвиг радянського народу.

Учасників урочистого засідання вітали представники Радянських Збройних Сил.

Тепло зустрінуті учасниками засідання зарубіжні гості — керівники делегацій комуністичних і робітничих партій підтримували, що ювілей Жовтня — це свято всього прогресивного людства.

На урочистому засіданні виступили товариші: Генеральний секретар ЦК Народно-Револьюційної партії Лаосу, прем'єр-міністр НДР Кейсон Фомвіхан, член Політичного комітету ЦК Трудової партії Кореї, секретар Центрального Народного комітету КНДР Лім Чун Чу, Генеральний секретар Комуністичної партії США Гес Холл, Голова Парагвайської комуністичної партії Антоніо Майдана, член Револьюційної Ради Алжирської Народної Демократичної Республіки Мохамед Салах Ях'яві, Голова Німецької комуністичної партії Герберт Міс, Перший секретар ЦК Іракської комуністичної партії Азіз Мухаммед, Генеральний секретар ЦК Об'єднаної Політичної Організації — Національний фронт НДРП Абдель Фаттах Ісмаїл, Голова Комуністичної партії Фінляндії Аарне Саарінен, член Політбюро ЦК Демократичної партії Гвінеї, Міністр-координатор у питаннях освіти і культури Мамаді Кейта, Генеральний секретар Комуністичної партії Великобританії Гордон Маккеннан, член Постійного Політичного комітету ФРЕЛІМО, секретар ЦК партії, міністр розвитку і економічного планування Марселіно Душ Сангуш (Мозамбік), перший заступник Голови Військового комітету Конголезької Партії Праці, міністр Національної Оборони Дені Сасу-Нгессо, Генеральний секретар ЦК Комуністичної партії Ізраїлю Меір Вільнер, Генеральний секретар Комуністичної партії Аргентини Херонімо Арнедо Альварес, Перший секретар ЦК Комуністичної партії Греції Харілаос Флоракіс, виконуючий обов'язки Президента Африканського Національного конгресу Південної Африки Олівер Тамбо, Голова Південно-Африканської комуністичної партії Юсуф Даду, Голова Всесвітньої Федерації профспілок Енріке Пасторіно.

Вітальні виступи в Кремлівському Палаці з'їздів закінчуються. Головуючий повідомляє, що керівники делегацій, які не змогли виступити на урочистому засіданні, матимуть можливість виступити на зборах, присвячених 60-річчю Великої Жовтня, в Москві та інших містах. Їх виступи будуть опубліковані в пресі.

Учасники урочистого засідання одностайно приймають звернення «До радянського народу» і звернення «До народів, парламентів і урядів усіх країн світу».

Урочисте засідання ЦК КПРС, Верховної Ради СРСР і Верховної Ради РРФСР, присвячене 60-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції, оголошується закритим. Усі встають. Присутні в залі патетично співують «Інтернаціонал».

Під склепінням залу звучать здравиці: «Великій партії Леніна — слава!», «Ленінському Центральному Комітетові — слава!», «Хай живе радянський народ — будівник комунізму!», «Ура!».

(ТАРС).

ПИШАЄМОСЬ КРАЇНОЮ РАД!

У НОГУ З ЧАСОМ

З особливою гордістю я слухав по радіо доповідь Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва. Ніколи ще Радянська держава не була такою міцною. Лише за останнє десятиріччя економічний потенціал країни подвоївся.

І гордість наша — за Комуністичну партію, її Центральный Комітет, які визначили стратегію і тактику комуністичного будівництва, за народ. Гордість за моїх ровесників — членів комсомольсько-молодіжного колективу автогаража, який перевиконав зобов'язання на честь 60-річчя Великої Жовтня, за передовиків у соціалістичному змаганні Сергія Кочетова, Віктора Березюка, Леоніда Тигченка, за всю молодь колгоспу, яка на урочистий ювілейний вечір показала зразки комуністичної праці. Історія поклати на нас грандіозне завдання — повністю реалізувати можливості розви-

путього соціалізму. Наш курс — комунізм.
С. СУЛЬЖИК,
комбайнер колгоспу
«Україна» Новгород-
ківського району.

ДЛЯ ЗАГАЛЬНОГО БЛАГА

Слухаючи доповідь Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєва, наче заново, якимось по-новому побачив я шлях, пройдений Країною Рад за шістьдесят радянських літ. Справді, Жовтень змінив обличчя світу, але найбільше, безумовно, нашу Батьківщину.

«Ми можемо сказати з чистою совістю: наш союз, наша дружба, наше співробітництво — це союз, дружба і співробітництво суверенних, рівноправних держав, згуртованих спільними цілями й інтересами, узами товариської солідарності і взаємодопомоги». Ці слова Леоніда Ілліча, в яких йдеться про країни соціалістичної співдружності, мені найбільше

ще запам'яталися. Може, тому, що я механізатор, а з болгарськими, скажімо, механізаторами нас єднає міцна дружба. Ми радіємо їхнім успіхам, вони — нашим. Як і ми, вони готувалися до зустрічі 60-річчя Великої Жовтня. Мені сьогодні приємно рапортувати, що механізатори нашого колгоспу плани ювілейного року успішно виконали, свято зустрічають з високими показниками.

Хочеться знову сказати словами з доповіді Л. І. Брежнєва: «...для нашого загального блага ми робимо все, що в наших силах!»

М. ЧАБАН,
тракторист колгоспу
«Дружба» Новоукраїнського району, кавалер ордена «Знак Пошани».

ТАК, НАДІЙНІ РУКИ

Товариш Леонід Ілліч Брежнєв у доповіді на урочистому засіданні Центрального Комітету КПРС, Верховної Ради

СРСР і Верховної Ради РРФСР, присвяченому 60-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції, назвав руки молодих надійними руками. Для нас це найвища оцінка Комуністичною партією ударних справ комсомолу.

Ми, будівники магістралі Долинська — Помічна, уважно стежимо за ходом урочистого засідання. Великою гордістю сповнюється серце, коли слухати слова захоплення і вдячності, сказані зарубіжними гостями на адресу нашої партії, нашого народу. Справді, навіть найсміливіші фантасти не могли уявити, як виросте наша держава за шістьдесят радянських літ. Виросла, вистояла, перемогла народна держава. І завжди на передових рубежах боротьби і праці разом з комуністами були комсомольці.

А ми будемо майбутнє — нашу магістраль. Сьогодні це — передовий рубіж. І, будьте певні, будуть «Малі БАМ» надійні руки.

О. СТЕПАНЮК,
монтер колії, будівник залізничної магістралі Долинська — Помічна.

ВАХТУ ПРОДОВЖИВ НА „АВРОРЕ“

групкомсорт комсомольсько-молодіжної бригади цеху № 6 Кіровоградського заводу радіовиробів Віктор ШАПОВАЛОВ

А такі не мав рації отой учорашній їхній сусіда по ресторану. І найбільш прикро Вікторові, що не віднайти його в багатолюдді, не переконати, не довести йому своєї правоти. Відзначати всією бригадою свято, дні народження кожного — це стало для хлопців традицією. Вони звикли бачити один одного в цеху в білих халатах, часом утомлених... А отут примно відчуття себе вишуканим, елегантним. А ще (суто хлоп'яче самолюбство) показати іншим, як треба поводитись. Як тримати виделку.

Так ото вчора в ресторані один молодик з півгодини доводив Вікторові, що жити одне і що жити треба для себе.

Жаль, що не спитав Віктор його адреси. Жаль. Певно, переконав би і довів, що то значить жити для себе.

Справді, як гостро плине час, день по дню. І не втекти ані від нього, ані від себе самого. Та, мабуть, найліпше, коли живеш на вістрі часу.

На вістрі часу — то виконати до ювілею Жовтня трирічний план! Так вони вирішили, члени комсомольсько-молодіжної бригади регуляторів цеху № 6 Кіровоградського заводу радіовиробів.

І то було нелегко: зібрати всі сили, можливості, знання, раціонально використувати кожну хвилину, аби перемогти. Перемога ота — трирічний план — була потрібна для бригади як самоутвердження у своєму часі. Бо то найважливіше: відчуття свій час і прожити в ньому. Щоб потім по збіглих роках сказати: як гарно ми жили! Якими непримиренними були до власних і чужих недоліків! Якими безкомпромісними були, коли відмовились від колишнього свого бригадира! І одностайно вибрали собі лідера: двадцятишестирічного Володю Рябенка. Та безкомпромісність здивувала адміністрацію, цехом. Однак хотіли мати лідера саме Володю. Бо ніщо так не підкоряє професіоналі, як майстерність. А те, що у бригаді одні професіонали, — істина, яка сумніву не підлягає. З дев'яти робітників шестеро мають вищу освіту, двоє заочно вчаться в інститутах.

Отже, бригадир — це, перше, визнана майстерність. По-друге, відкритий характер, доброзичливість. Що ще? Мабуть, ота непримиренність, притаманна й йому, і групкомсортів Віктору Шاپовалову. Це відчули хлопці, коли Володя і Віктор запропонували боротися за право працювати з

бригадним клеймом якості: на самоконтролі. Якими зазвичай вони були! Навіть запровадили після роботи оті внутрібригадні заняття по підвищенню кваліфікації. Тиждень тому бригада виборала право працювати з клеймом якості.

Сплине час, хвилини по хвилині. Сплине час, і вони скажуть: якими молодими ми були! Як гарні весілля справляли! Як цікаво подорожували по Бугу! Як довго чаклували над раціоналізаторськими пропозиціями! Як раділи отим двома тисячам карбованців економічного ефекту пошуків Володі Пантелєєва!

Якими щедрими на допомогу, на дружню пораду, на співчуття вони запам'ятають себе, молодих! Вони гарно живуть. І є у кожного потаємне прагнення передати своє життєсприйняття іншим. Отим задержуватим і відчайдушним хлопчиком з дев'ятого «Б» класу тринадцятої школи, де вони, члени бригади, працюють громадськими вихователями. І отому симпатичному молодикові з ресторану...

Ет, жаль, не спитав Віктор Шاپовалов його адреси. А втім, він, Віктор, іще повернеться до Кіровограда. Повернеться з міста на Неві, куди з усіх кінців країни з'їхалися юнаки і дівчата — переможці соціалістичного

змагання. Десять тисяч молодих гвардійців п'ятирічки, чий імена стоять під Рапортом Ленінського комсомолу ЦК КПРС до 60-річчя Великої Жовтня.

А поки фотографуватимуться Віктор на легендарному крейсері «Аврора», хлопці з бригади виконуватимуть його змінну норму. І заздритимуть групкомсортів тим щирим, хорошим почуттям, яким уміють заздрити тільки справжні люди. І якщо вже про заздрість, то найбільше її у Вікторового брата — Сергія. Обое захоплюються живописом. Власне, для Сергія то не тільки захоплення. То все життя. І якщо Віктор виконав до ювілею трирічний план, то Сергій підготував виставку портретів будівників залізничної лінії Долинська — Помічна.

І хоча доторкнувся серцем у місті Леніна до шедеврів світового мистецтва, побувати в штабі Жовтневого збройного повстання почастило тільки Вікторові Шاپовалову, та Сергій не жалкує.

Все одно колись вони скажуть собі: ми жили на вістрі часу. І заздритимуть їм діти:

— Жаль, що не ми...

Л. КРАВЕЦЬ,
спектор «Молодого комунара».

«Спартак» залишається жити

Я часто запитую себе. «Які виміри подавгу моїх друзів-спартаківців?»

Ніхто з них не закривав грудьми фашистських дзотів, не знищував сотень ворожих солдатів. Але хіба тільки в цьому мужність і героїзм? Їхня вірність Вітчизні починалася з іншого — вони рятували радянських солдатів, гоїли їхні рани і допомагали знову стати в строї.

Вони збирали на полі бою зброю, ховали її і передавали партизанам. Пробірались лісовими стежками крізь халди і несли народним месникам харчі і одяг.

Коли я розповів піонерам

про те, як спартаківці знищили залізничну станцію Голованівськ оточили вагони з бранцями до Німеччини, врятували юнаків і дічат, яких чекала каторжна робота, семикласник раптом сказав:

— Якби вони врятували навіть одного радянського солдата, то це більше, ніж вбити десять фашистів...

А хіба це не подвиг — не скорившись ворогові, нести правду між люди у такий суворий час? Я маю на увазі листівки спартаківців, у яких вони повідомляли про становище на фронтах і вселяли людям віру в наближення дня Перемоги.

ТАК СЕРЦЕ ВЕЛІЛО

Небезпека чекала на кожному кроці. Але Люба Римар і Михайло Громозий, Сава Самчишин і Олімпіада Ястремська, їхні друзі продовжували підпільну роботу навіть тоді, коли поліцейські підозрювали їх.

Ми були ще впереніші у своїх силах, коли бачили поруч себе комуністку Марію Іванівну Малу та офіцера Червоної Армії Петра Граматичкова, які вчили нас стійкості.

Більшість моїх друзів-спартаківців не дожили до

світлого дня Перемоги, їх по-звірачому вбили фашисти і поліцейські. Але пам'ять про них вічна. Не заростає стежина до їхнього обеліска. Їхні імена знає вся країна. І «Спартак» залишається жити.

В. ТИХОВСЬКИЙ,

член підпільної комсомольської організації «Спартак», помічник бригадира тракторної бригади колгоспу «Україна» Голованівського району.

Причетність

Були уроки мужності і змагання на призи героїв-земляків, були діалекти та близькі походи «Шляхами слави батьків», тижні ГПО змінювались місяцями майбутнього воїна... Комплекс усіх цих заходів допоміг нам ще краще налагодити роботу по військово-патріотичному вихованню молоді. Учильницю присудили перехідний приз обкому комсомолу та обласного управління по профтехосвіті.

...Жагу нам свою не втратити
У тирані мирних років.
«Спартак» залишається жити —
Несем скарбину батьків.

Цими урочистими словами з літературно-музичної композиції почався тематичний вечір-зустріч «Спартак» залишається жити».

У гості до майбутніх будівельників завітали члени підпільної комсомольської організації «Спартак» В. Р. Тиховський, Г. А. Безверкий, К. А. Дабіжа.

На сцені — картини кінохроніки, що відображають партизанський рух у рідкі місця війни. В музично-організовану урочистість звучить Указ Президії Верховної Ради СРСР про нагородження орденами і медалями Радянського Союзу учасників підпільної комсомольської організації «Спартак». Хвилиною мовчання вшановується світла пам'ять підпільників-красногірців, яких по-звірачому стратили фашисти. Звучать слова «Реквієму» Р. Рождественського, лунає комсомольська пісня у виконанні вокального ансамблю.

ДОРОГА ДО ОБЕЛІСКІВ

У перший день Тижня революційної слави експедиційний загін клубу інтернатальної дружби «Глобус» Кіровоградського профтехучилища № 2 імені Героя Радянського Союзу О. С. Єгорова вирушив у дорогу. Перший маршрут — у Красногір'я. Другий — в Ульяновку, де відкривали пам'ятник підпільникам Валентині Шевченко. Третій — у Голочанський ліс, місцями боїв партизанського з'єднання Героя Радянського Союзу М. і. Наумова. Два дні кидівні були в дорозі. А потім у кожній початковій групі юнаки і дівчата ділилися враженнями від походу.

Сергій АНТОНОВ:

— Кравчезець з Голованівська Петро Аркадійович Шезчук привіз нас до хати Люби Римар і розповів про операцію «Кобра», яку здійснили фашисти разом з поліцейськими 11 листопада 1943 року. Вісьмох членів штабу підпільної організації було скоплено. Їх розстрілювали. Та, навіть не маючи надії на порятунок, красногірські

комсомольці стояли з гордо піднятими головами і дивилися на схід, звідки йшла Перемога. І в усіх навколишніх селах люди чекали радянських воїнів-визволителів. Ту надію несли їм спартаківці.

Вчителька місцевої школи Катерина Аврамівна Дабіжа, яка теж була серед спартаківців, розповіла нам про останній бій майора Геннадія Миклея

під Красногір'ю. Так, комсомольцям «Спартак» було на кого рівнятися. Бійці дивізії Шепетова, яких вони рятували, казали юним патріотам: «Ми відступимо, але все одно повернемося. Бо це наша земля, її ми нікому не віддамо, вона — наша Батьківщина...»

Людмила ПІОРА:

— Спадає біле полотно з пам'ятника Валентині Шевченко. Ми бачили біля постаменту її сина Володю, брата Вадима, сестер Вікторію і Віру. Стояв з ними батько Валентина — Микола Кіндратович. А мати, хвора старенька мати, сиділа в автомашині і дивилася на свою доньку, яка 34 роки тому пішла від неї. Вони нам розповідали, що Валя за одну ніч устигла піти в Гайворон і повернутися з листівками, і на ранок в Ульяновці вже всі знали про переможні бої радянських військ. Вона ходила тоді і в Голочанський ліс, і до Південного Бугу. Тож

із нею могли мати зв'язки спартаківці, бо їхні шляхи теж пролягали до Ульяновки. Отже, треба продовжувати пошук.

Юрій БОНДАРЕНКО:

— Ми їхали тією дорогою, де Наталка Тиховська обіцяла фашистам вивести їх до «тихих місць», щоб обійти партизанські засідки. Її повірили. Та вона позвала гітлерівців у халди лісу, і народні месники зустріли відступавших загартованих зогнем з кулеметів. Дівчина вже знала, що через кілька днів її Красногірка буде визволеною. Вона могла врятуватися. Але тоді Наталка думала не про своє життя.

Віктор ЧОРНОМОРЕЦЬ:

— Там, у Голочанському лісі, ми бачили партизанські землянки, окопи, що осунулись, ми бачили поле смерті під Станіславчиком, де гинули наумовці. Ми прийшли до хати, в якій загинула радистка Аня, звідки запродавець повідомив фашистів про дислокацію кавалерійського з'єднання. Там ішли в бій наумовці. В тих місцях були останні сутички «Південного» з ворогом — натиск фашистів відбивали Петро Граматичков та Олімпіада Ястремська. І ось дві гілзи — тут земля з могили спартаківців і наумовців. У своєму музеї ми поставимо їх поруч...

Іван БАСЮК:

— Ми клали корзину гвоздик до обеліска юним патріотам. А люди, які йшли вулицею, зупинялися. Жінки плакали і схвильовано промовляли: «Дивіться, до нас ідуть за сотні кілометрів, до наших спартаківців ідуть!..»

НА ЗНІМКУ: К. А. ДАБІЖА РОЗПОВІДАЄ КІДІВЦІВ ПРО ПОДВІГ «СПАРТАКА»

Фото Г. БАСИСТОГО.

В Листопада ми нає 35 років з дня створення підпільної комсомольської організації «Спартак», що діяла в селі Красногір'я Голованівського району.

У жіночих очах — безнадія:

— Що це з нами буде? Наші відходять і відходять. Босі, без гантіток. А ті он на ноги не можуть підвестися — знекровлені. Хто ж засудить дорогу такої сили?

Олімпіада стоїть перед ними розгублена. Що їм сказати? Піснери позирили кожному слову своєї вожакої, а жінки... Їхне поле спалене чужинцями, а на ньому мертві солдати...

— Ні, це не останній похід! — Дівчина скидає з гогсаи крапчасту хустину. — Біля гармати нежав сержант без ноги. Він був іще живий і продовжував стріляти. То хіба таких переможуть!..

Соло

для травня

Красногірські дівчата, які почули цей монолог молодої вчительки, що тільки-но повернулася в село з Донбасу, прийшли до цієї на розраду.

— Що ж маємо робити? Хлопці он назбирали позну яму гранат і гвинтівок. Навіть кулемет притягли. А ми?

— Ви, ви... — Олімпіада на мить замислилась. Потім: — Ви робіть свою справу. Там же а лісі багато наших. Голосні, обіграні. Хто їм принесе хліба, хто випере сорочку?

Згодом і хлопці:

— Є зброя у вас. А стріляти вмієте?

— Трохи...

— Треба знайти ліздину, яка знається на цьому.

— Є такий — Мишко Самченко, прорвався з оточення. Він — снайпер.

Повернувшись з лісу, передала слова Граматичкова:

— Не хизуйтеся. І самим ніяких операцій не вигадувати. Поки що одне завдання — доставити в ліс зібрану зброю.

— І що далі?

— Ось що, — Ліпа покляла перед Громовим потерту газету. — Аж із Київщини потрапила вона в «Південний». Тут — заклик: шкодити фашистам скрізь, не давати хліба, не вірити в їхній рай.

...З гсу пішли порожні безтарки — хтось поніс чаша молотарку.

...Зупинився млин — на жорновий камінь хтось кинув цаяки.

...Сатаніє старший поліцей Луценко — хотів відправити в Голозанівськ бідони з медом, а з них чути гас.

...І радість у Ліпи Волошук:

— Тато не такий, як ми думали. Тільки що він «забув» на столі список — відомо, кого в Німеччину братимуть...

Тоді ще красногірські комсомольці не знали, що Ястремська — зв'язкова в «Південному». І ось вона посянує дочці сільського старости:

— Він згодився на таку посаду, бо не хотів, щоб якийсь блягуз та запродавець аероководів у селі і знущався зі всіх же людей. Він знає все про нас. Тільки не бійся його. Завтра підемо в Голованівськ іще звечора. Батько не боронитиме тобі.

— Куди, до кого?

— У гості до команданта. Сам начальник жандармерії Шульц загрозила мене — щоб заснівала їм. У них, бачиш, вечеринка. Клич Любу Римар. Та не забудіте папір і олівці.

...Сп'янілим гітлерівцям набрид патефон. І вони до Ястремської:

— Пені Олімпіадо, давай свою пісню!

Стоїть явір

Над водою...

Люба Римар і Ліпа Волошук принесли в бузково-

му плетиві, дізуються:

— Як можна так гарно співати пісню для ката?

Аж раптом через вікно інший голос:

— Говорить Москва. Передаємо повідомлення Рад-

інформбюро...

Тепер пісня Ястремська включила радіоприймач і лука-

ється:

— Я хочу знайти на якійсь хвилі вашу пісню.

А дівчата тим часом записували повідомлення про роз-

гром фашистських поліцей під Москвою.

Бранці біля крамниці в Красногір'ї жінки читали листів-

ку. І до них приходили радісні сповідання.

— Значить, вони брешуть. Значить, їх теж можна добре

гамсанти?

І в Свірневому, і в Голованівську поліцей шукають «слід»

зайки взялися листівки?

А Люба своїм подругам:

— То пісня була не дзя них. А дзя нашої перемоги.

...У Голочанському лісі закипів бій. «Південний»

ішов на з'єднання з передовими частинами Радян-

ської Армії. Там, за Зеленою брамою, перестрибую-

чи через розтрощені клени, бігла й вона, партизан-

ська зв'язкова Олімпіада Ястремська. Вона поспіша-

ла, щоб урятувати смертельно пораненого друга —

свого дорогого Петра Граматичкова. Але не добігла.

Ворожа куля зупинила хоробру спартаківку.

...А над лісом — відлуння її пісні. Пісні для травня

45-го.

М. ШЕРЧУК.

● ТИЖДЕНЬ РЕВОЛЮЦІЙНОЇ СЛАВИ ●

„МОЛОДЬ
КРОКУЄ
ДОРОГОЮ
ЖОВТНЯ“

Так звалася теоретична конференція, яка відбулася днями у Кіровоградському будівельному технікумі.

Комсомольці готувалися до неї заздалегідь — го заздалегідь комітету комсомолу і кабінету суспільних наук обрали теми рефератів, святково прикрашали актовий зал, запрошували ветеранів партії і комсомолу, розшукували фонограми виступів Володимира Ілліча Леніна. А тому в мить відкриття конференції, коли зазвучав Гімн Радянського Союзу, коли в президію пройшли почесні гості, кожен відчув небуденність, урочистість моменту. До залу ніби завітала святкова жовтнева пора. Реферати «Будувати комунізм — продовжувати справу Жовтня», «60 переможних літ», «Великий Жовтень і наш край», скальзовані слова ветеранів Г. В. Пономарьова та І. Я. Шишова, виступи викладача технікуму І. Л. Ешенського, учнів Ірини Лезенець, Сергія Щербака, Ірини Буриліної та інших учасників конференції залишили глибокий слід у пам'яті і серці кожного учня нашого навчального закладу.

Н. ЄГОРОВА,
секретар комітету комсомолу Кіровоградського будівельного технікуму.

ПРИСЯГАЮТЬ
НА ВІРНІСТЬ

У його домі нині — квіти. А ще — сонце дитячих посмішок і тепло їх очей.
— Зі святом Вас, Матвію Семеновичу!
На стіл лягас листівка і подарунок. Ні, не в магазині вибирали, не гроші, зроблені батьками, віддавали

за нього. Своїми, ще трохи немалими руками на уроках праці та після шкільних занять, робили вони оці речі, вкладаючи в них свою любов і вдячність до людей, що збудували таке прекрасне життя. І в дні, коли зси країн з пошани схиляє голову перед своїми героями, вони понесли дарунки ветеранам. І запросили їх до себе. Во Всесоюзний піонерський збір так і зветься: «Ідемо шляхом Леніна, шляхом Жовтня». Затамувавши подих, слухали шестикласники Новомиргородської середньої школи № 2 розповіді про жовтневий шлях Матвія Семеновича Стоянова. І ніби відчували гарячий подих пісків, шапеліни посвист басмацьких куль, ніби бачили розкриті багрянці прапори в руках воїнів, що несли Радянську владу жителям Середньої Азії.

Ще й ще раз слухають школярі розповіді ветеранів, розповіді героїв. Ідуть до них додому, запрошують до школи. «Герої живуть поруч» — зветься виставка альбомів, котрі розповідають про ветеранів, що живуть з зони піонерської дії та зони комсомольського впливу. А поряд з нею — виставка малюнків. І вони теж — про героїв, про країну, про Жовтень. Учні два його «б» так і назвали серію своїх малюнків — «У вогнях Жовтня».

Сьогодні у них конкурс революційної пісні «Смело ми в бой пойдём за властью Советов...». Дзвінки дитячі голоси присягатимуть на вірність великій справі. Як присягали в День народження комсомолу сорок шість ачорашніх піонерів, отримуючи з рук ветеранів комсомолу комсомольські квитки з силуетом Ілліча. Вони присягають на вірність великій справі Комуністичної партії, бо горять серцем подвигу.

Т. ЧЕРНЕГА,
організатор позакласної роботи Новомиргородської СШ № 2.

ВЕЧІР
ЧЕРВОНИХ
ГВОЗДИК

У клубі інтернаціональної дружби «Глобус» відбулася зустріч комсомольців «Червоної зірки» з будівельниками траси «Дружба» з НДР.

Німецькі газобудівники та кіровоградські комсомольці обмінялися рапортами своїх трудових здобутків на честь 60-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції. Бригадир колективу імені Героя Радянського Союзу Петра Павловського Петер Франке, бригадир колективу імені Іммура Фрунзе Манфред Курце, червонозоріаці Леонід Артеменко, Галина Ступак говорили у своїх виступах про те, як завершилося соціалістичне змагання у їхніх колективах, називали імена кращих робітників згмунда Пюстлера, Володимира Головка, Василя Семиги, Вернера Лінгара, Віктора Іопора, Надії Ломакіної та інших.

Секретар комітету комсомолу заводу «Червона зірка» Олег Колосов від імені комсомольців Кіровограда вручив Хельзі Вайтер капсулу з землею з могили загиблих під час Великої Вітчизняної війни героїв, що у парку Перемоги.

Перед учасниками зустрічі виступили Герой Радянського Союзу В. А. Верхоланцев і Герой Соціалістичної Праці О. О. Кошурко.

Представники радянської німецької молоді Хельзі Вайтер, Олег Колосов, Галина Ступак, Петер Франке, Леонід Артеменко від імені своїх товаришів урочисто поклялися бути вірними борцями за справу Великої Жовтня, віддати всі сили, знання і вміння справі Маркса — Леніна.

Т. ЛЕБЕДЕВА,
перший секретар Ленінського райкому ЛКСМУ м. Кіровограда.

ЛЕНІН. ЖОВТЕНЬ
СІМНАДЦЯТОГО

(Продовження. Поч. лив. «Молодий комунар» № 134 за 3 листопада ц. р.).

Володимир Ілліч тим часом попрямував далі. Я вирішив, що, коли тільки юнкери поженуться за Володимиром Іллічем, я стрілятиму. На щастя, мені вдалося відвернути їхню увагу від Ілліча своєю зухвалою поведінкою. Один із них хотів було оперістити мене нагаєм, але, видно, не наважився...

М. В. ФОФАНОВА:

Одержала у Вибірському комітеті відповідь і, взявши уже візника, записалась потрапити (додому. — А. І.) до одинадцяті години. Приїхала раніше хвилини на десять, але Володимира Ілліча вже не застала... На столі в ідальні залишено незакінчену вечерю і чистий прибор... Дизляусь уважніше і бачу — а чистому моему приборі, в глибокій тарілці, лежить вузька смужка паперу, і на ній розмішаним почерком написано:

«Пішов туди, куди Ви не хотіли, щоб я йшов. До побачення. Ілліч».

Побачаши підпис — не конспіративний підпис Володимира Ілліча, а його ласконе «Ілліч», я якось зовсім заспокоїлась, ніякої боязні за Ілліча у мене не стало. Я просто сказала собі: Ілліч знає, що робить...

В. І. Ленін залишив конспіративну квартиру і направився у Смольний, щоб узяти в свої руки безпосереднє керівництво повстанням.

Е. А. РАХ'Я:

Коли ми дійшли до Смольного, нас у нього не пропустили. Виявилось, що меншовики перемістили мандати делегатів Петроградської Ради. Замість білого кольору вони зробили квитки червоними і видали їх у першу чергу своїм прихильникам, більшовікам же залишили з білими квитками.

Я, признаюся, в цей момент злякався за Володимира Ілліча більше, ніж будь-коли, та сам Ілліч зберігав незвичайний спокій... Його впевненість передавалась і мені. Змішавшись із натовпом «білобілетників», які сперечалися за варту, я зчинив неймовірну бузу. В один момент натовп був розбурханий і став напирати на охорону. Та не витримала напором, подалася вбік, і натовп ринув усередину. Ми пішли слідом за ним. Я — попереду, розмахуючи своєю липовою перепусткою, а за мною йшов Володимир Ілліч, сміючись і примовляючи:

— Де наша не бере.

Ми зайшли в Смольний, пройшли на другий поверх... попростували одну з кімнат, куди до нас незабаром прийшло багато товаришів з керівного ядра партії, приступивши без зайвих слів до діла — обговорення становища, яке склалося.

У цей час у місті йшов бій. Добра чути було рушнично-кулеметну стрілянину.

І. Ф. ЄРЕМЕЄВ (робітник-путіловець, начальник кулеметної дружини робітників, яка охороняла Смольний):

Гідний подиву за своєю сміливістю ачичок Леніна зразив усіх присутніх. Усім нам було добре відомо, що агенти контрреволюції буквально полюють на Леніна, що за його голову Тимчасовий уряд призначив велику нагороду. І раптом без попередження, без охорони Володимир Ілліч іде в Смольний через розбурханий Петроград, де за кожним рогом його міг підстерігати ворог!

В. О. АНТОНОВ-ОВСІЄНКО (член Петроградського Військово-революційного комітету):

Будинок колишнього інституту благородних дівиць безперервно гуде, як приглушений, але могутній мотор... У Смольний увірвалася вулиця. Усюди сліди натовпів... Ось тут караулка, позначена Червоною гвардією... Накурено, насліджено. Ящики з гвинтівками, патронами, провізією... В кімнаті № 18 постійка метушня, це кімната фракції більшовиків... На другому поверсі — приміщення виконкому Петроградської Ради і ряду різних радянських об'єднань... А на третьому поверсі — Військово-революційний комітет, штаб революції і військовий відділ Петроградської Ради.

Смольний насторожений... Мчав

ординарці. Працює з усієї сили за язок айд військових частин...

У Смольному скрещуються тисячі воле, надій, закликів з усіх кінців країни. Смольний до крзю насичений великою енергією, бадьорою, грізною життєвістю...

...Проходжу спішно коридором. Товариш Рах'я. Симпатичний, рішучий хлопець. Не вислухав, не розпитує цього разу. Піднявши багаторазно пальець до стиснутих губ, показує очима у відчинені двері...

У кімнаті, здається, інородного відділу ЦВК, за столом бачу тільки характерну спину, знайомий пазрик... Іскра короткого замикання пробігає в тілі.

«Ілліч — у Смольному!»
Біля порога Свердлов, іще хтось.
До діла! Вождь з нами. Всією силою вперед!

НА ЧОЛІ
ПОВСТАННЯ

І. Ф. ЄРЕМЕЄВ (робітник-путіловець, начальник кулеметної дружини, що охороняла Смольний):

...Усе наше життя, вся боротьба і робота в Смольному були осяяні присутністю Володимира Ілліча Леніна. Володимир Ілліч зразу зосередив у своїх руках усі нитки керівництва повстанням. Він зайняв кімнату на другому поверсі, біля якої беззмінно чергували озброєні робітники з нашої дружини. Сюди, до Леніна, незліченним потоком потяглися учасники революції. До Володимира Ілліча йшли і керівники повстання, і прості солдати та матроси — посланці озброєного народу, який боровся на вулицях повсталого міста за соціалізм і свободу, за хліб, за правду...

Як до магніту, тяглися до нього люди... Ілліч уважно прислухався не тільки до думки працівників Центрального Комітету партії, а й до думки рядових членів партії, до порад трудящих. І це допомогло йому знаходити правильні роз'явання складних питань, уміло спрямовувати революційний порив народних мас.

Г. І. ЛОМОВ-ОПКОЗ (член Московського обласного бюро та МК РСДРП(б):

Ми весь час перебували у Смольному... Настрий якийсь зичувальний... Та ось з'являється В. І. Ленін. Він, як і раніше, в парку. Його важко пізнати. Зразу, протягом кількох хвилин, обстановка змінюється. Володимир Ілліч кипить... Зараз же треба дати всі необхідні директиви, брати всі будинки, всі урядові установи, всі вокзали, телефон і телеграф у свої руки, користуючись нерішучістю уряду Керенського.

С. І. ШУЛЬГА (секретар бюро комісарів Петроградського ВРК):

Протягом усієї ночі на 25 жовтня він (В. І. Ленін. — А. І.) безперервно особисто керує всіма операціями повстання. З польовим штабом повстання, що вже розмістився в Петропавлівській фортеці, Ленін зв'язаний безпосередньо, він контролює і спрямовує всі його воєнно-оперативні дії... Володимир Ілліч ретельно перевіряє всі деталі розвитку повстання і турбується про посилку на допомогу польовому штабу додаткових збройних сил, інструменту, дає необхідні розпорядження. Ленін з особливою наполегливістю добивається найповнішої реалізації головних прав мистецтва повстання.

К. А. МЕХОНОШИН (член Петроградського Військово-революційного комітету):

У дні Жовтневого збройного повстання Ленін у кожний момент мав позне, найбільш правильне уявлення про хід боротьби. До нього, як центру, надходили всі дочесення з місць. Він завжди вчасно встигав дати найцінніші і найточніші еказівки, своєчасно помічав небезпеку з тому чи іншому місці. Тов. Ленін був справжнім головнокомандувачем збройних сил Жовтневої революції, а під його начальством працював штаб, якого ніколи не мав жодний воєначальник...

Леніна можна сміливо назвати нашим першим червоним маршалом.

(Закінчення на 4-й стор.).

«РАДИСТ» —
ЧЕМПІОН ОБЛАСТІ

му вручено диплом першого ступеню і перехідний приз обласного комітету. Друге — призове місце зайняв «Локомотив», а третє — «Шахтар». «Радист» і «Локомотив» здобули право в наступному році захищати честь області на чемпіонаті України.

Особливо слід відзначити вдалі виступи в цьому півлітньому сезоні «Радиста». Він став володарем кубків міста і області, посів третю сходинку в зональних змаганнях першості республіки. В цьому безумовна заслуга всього складу команди і їх наставника Василя Миколайовича Похиленька.

Добру гру на заключний фазі чемпіонату продемонстрували знамениті захисники (трє-кіровоградський «Радист».

	І	В	П	М	О
«Радист»	3	2	1	0	5
«Локомотив»	3	1	2	0	4
«Шахтар»	3	1	1	1	3
«Спартак»	3	0	0	3	5

В. ТВЕРДОСТУП.

На фото: чемпіон області

Три дні на кіровоградському стадіоні «Піонер» гривали фінальні змагання першості області з футболу. В них взяли участь чотири колективи — олександрійський «Шахтар», знаменський «Локомотив» та кіровоградський «Радист» і «Спартак». Добре пройшов турнір «Радист». Він у першому поєдинку переміг зі своїм старим суперником по виступах у республіканських змаганнях, серед колективів фізкультури — «Шахтар». Сильнішими виявились заводські спортсмени. Вони забили у ворота гірників два голи, а «Локомотив» у першому поєдинку — один. У другому поєдинку «Радист» переміг «Спартак» — 2:1. В наступному турі «Радист» переміг «Шахтар» — 2:1. У фінальному поєдинку «Радист» переміг «Локомотив» — 2:1. Таким чином, «Радист» став чемпіоном області з футболу.

ЛЕНІН. ЖОВТЕНЬ СІМНАДЦЯТОГО

(Закінчення).

М. П. ЄФРЕМОВ (член Петроградського військово-революційного комітету):

Виконуючи вказівки Леніна, червоногвардійські загони і робітничі дружини взяли під свій контроль десятки вулиць міста, мости через Неву, зайняли Центральний телеграф, поштамт, Балтійський вокзал... Довідавшись, що Ленін у Смольному, сюди потяглися керівники загонів, комісари. Ленін підтримував безпосередній зв'язок з Військово-революційним комітетом, його представниками Подвойським, Антоновим-Овсієнком і Чудновським. Володимир Ілліч неодноразово запитував, як іде блокування проспектів і набережних. З його розпорядженнями самокатники і піші кур'єри ВРК щохвилини вирушали від Смольного в різні кінці Петрограда.

С. І. АРАЛОВ (делегат II Всеросійського з'їзду Рад):

Ленін особисто розподіляв сили, призначав товаришів, відповідальних за захват загонів Червоної гвардії найважливіших опорних пунктів противника... Так, Дибенко відповідав за взяття будинку морського міністерства, Антонов-Овсієнко — за захват будинку військового міністерства і керівництво всім внутрішнім фронтом, Криленко — за зовнішній фронт (не дати Керенському кинути на Петроград з фронту вірні йому частини, розгромити їх на далеких підступах до революційної столиці).

М. І. ПОДВОЙСЬКИЙ (голова Петроградського військово-революційного комітету):

Воля пролетаріату до повстання виявлялася в особі Леніна цього дня в твердому, наполегливому керівництві і в тому, що він надзвичайним натиском не дозволяв відступати ні на одну хвилину від темпу повстання. В кожній з наших операцій було зіткнення з Леніном через своїх представників, у кожній з наших операцій відчувалося, що вождь пролетаріату душить з повстанцями і любовно й радісно стежить за ходом повстання, за кожним кроком, кожним перипетією боротьби...

С. І. АРАЛОВ:

У ніч на 25 жовтня, точно за планом Леніна, загони Червоної гвардії разом з робітниками і революційними солдатами одночасно захопили телеграф, телефон, мости, вокзали, приміські залізничні станції, урядові будинки.

Вже в процесі позстання В. І. Ленін запропонував Антонову-Овсієнку негайно оволодіти управлінським апаратом Петроградського військового округу і перебазуватися зі своїм військовим апаратом із Смольного в приміщення штабу округу. Володимир Ілліч вимагав тільки наступу — сміливого, відчайдушного, рішучого.

С. Г. УРАЛОВ (працівник Центральної ради фабзавкомів):

Мені надзвичайно пощастило: зовсім несподівано я опинився чи то на засіданні ЦК, чи то на нараді окремих членів ЦК... Раптом я почув гучний, басовитий вигук:

— Володимир Ілліч!..

Слідом за Леніном у кімнату ввійшли Дзержинський, Сталін, Свердлов, Урицький та інші, всього чоловік сім чи вісім. Ті, що ввійшли, розмістилися навколо Володимира Ілліча, хто на підвіконні, хто біля вікна, хто біля столика, один стояв напроти Ілліча, спершись коліном на стілець, решта стояли довкола стола.

В. І. Ленін був у ті хвилини помітно схвилюваний, але весь його вигляд виражав непохитну рішучість. Без усяких аступів і передмов, коротко й чітко виклав він поточну програму бойових революційних дій, яка, як мені запам'яталося, зродилася от до чого: «Тимчасовий уряд оголосити скинутим. Усю владу оголосити переданою Радам. Сьогодні ж

узяти Зимовий палац. Міністри арештувати і посадити в Петропавловку. Другий з'їзд Рад відкрити ввечері сьогодні. Створити робітничо-селянський уряд».

Е. А. РАХ'Я (робітник, що охороняв Леніна):

...Володимир Ілліч... поставив питання про констрування нової, робітничо-селянської влади... В мою пам'ять особливо врізалися розмови про те, як назвати робітничо-селянський уряд і як розподілити урядові функції між окремими товаришами... Членів уряду вирішили назвати комісарами, а всіх їх разом — Радою комісарів. Назва вийшла надто короткою. В цей час, не пам'ятаю, хтось сказав:

— Давайте назовемо «Рада Народних Комісарів».

Цю назву було підхоплено, і робітничо-селянський уряд дістав своє найменування.

М. І. ПОДВОЙСЬКИЙ:

Тов. Ленін розгортав повстання в Петроград, захопивши владу, повинен забезпечити неможливість підйому армії противника і водночас полати про те, щоб повстання, переспося в Москву і в найближчі міста. Решта робітничої і селянської маси Росії піде за петроградським і московським пролетаріатом... Відомості, які одержав Центральний Комітет нашої партії щодо складу наступного з'їзду Рад, давали тов. Ленін незаперечний доказ того, що вплив нашої партії за цей час зріс настільки, що на з'їзді буде наша більшість...

За одну ніч і ранок буржуазію було позбавлено пролетаріатом у Петрограді вулиць, площ, зв'язку, вокзалів, пересування всередині міста і по всій країні.

На ранок результат повстання було вже вирішено. Всі ключові пункти були в руках повсталого пролетаріату...

Та лишився Зимовий — остання заставка на шляху до влади трудящих.

С. І. ШУЛЬГА:

На момент штурму Зимового ще не підійшли збройні сили кронштадтських матросів. Вони могли прийти лише опівдні 25 жовтня, а залишити владу в руках Керенського і компанії це можна було більше жодної години.

Саме в цей момент В. І. Ленін, проаналізувавши політичну й воєнну обстановку, дійшов геніального висновку: Тимчасовий уряд, блокуваний бойовими силами революції, хоча ще й не арештований, але фактично позбавлений влади, а Петроградський ВРК має вже всі підстави оголосити себе єдиним органом державної влади.

С. І. ШУЛЬГА:

Головне завдання, висунуте Леніном у листі від 24 жовтня, — ні в якому разі не залишати влади в руках Керенського до 25 жовтня — було блискуче виконано. Володимир Ілліч був глибоко задоволений такими результатами... вітаючи на рідкість безкровну, на рідкість успішну перемогу повстання, яка звершилася вранці.

О. М. ЯРОСЛАВСЬКИЙ (член Московського військово-революційного комітету):

Безперечно, на першому плані у справі керівництва жовтневим переворотом, у справі організації його, у справі забезпечення йому успіху стоїть Комуністична партія — партія більшовиків. Цю партію... не можна відділити від Леніна. Без Леніна важко уявити собі цю партію, її обличчя, її тактику і її стрімке зростання в 1917 році. Немає такого етапу боротьби партії більшовиків за вплив на маси, немає такого етапу боротьби цієї партії взагалі, який не був би зв'язаний з ім'ям Леніна.

Публікацію підготував
А. ІВАНСЬКИЙ.

МОЛОДОСТЬ ЗЕМЛІ КИРОВОГРАДСКОЙ

Ця пісня з успіхом виконувалась на обласному фестивалі комсомольської пісні, приуроченому 60-річчю Великого Жовтня. Написали її московські автори — поет Юрій КАМЕНЕЦЬКИЙ та композитор Кирило МОЛЧАНОВ.

Сл. Ю. КАМЕНЕЦЬКОГО.

Муз. К. МОЛЧАНОВА.

Как ты далека, давняя война,
Мы растим хлеба, и строим,
Но моя страна помнит имена,
Помнит имена своих героев.

Припев:

Знамени «Спартак», знамени
«Спартак»,
На ветру веселом
развеваться!
Встала у деревка, встала
у деревка
Молодость земли
Кировоградской!
Добрые пути — верные пути,
Молодость спартаковцам
кланется!
Их путем идти, зная их нести
И за счастье Родины бороться!

Припев.

Жить хотим, как Вы,
И любить, как Вы,
Чтобы всю страну вмещало
сердце!

Голос Ваш звучит
В голосах живых,
Побратимы молодогвардейцев!

Припев.

КУТОЧОК КОЛЕКЦИОНЕРА

ВІД „АВРОРЫ“ ДО КОСМІЧНОЇ РАКЕТИ

Міністерство зв'язку видає поштові марки, однобічні з оригінальними марками художньої картки, концерти спецпопів, присвячені 60-річчю Великого Жовтня.

На сувенірному аркуші номіналом у 15 копійок, випущеному з нагоди Всесоюзної філателістичної виставки на честь славного ювілею, зображено три поштові марки другого стандартного випуску поштової марки СРСР. Униз зліва — Адміралтейство і крейсер «Аврора», справа — космічна ракета під час запуску.

Видано маркований конверт з оригінальною маркою, теж присвячений цим подіям (художник Є. Анісін). На малюнку зображено земну кулю на фоні палаючого факела, пам'ятний текст: «Всесоюзна філателістична виставка». Униз — емблема виставки. На оригінальній марці крейсер «Аврора» і штучний супутник Землі на фоні слова «КПРС». Справа — шпиль башти Московського Кремля з рубіновою зіркою.

В. САРЖЕВСЬКИЙ.

ВІДКРИЛАСЯ ФОТОВИСТАВКА

2 листопада в приміщенні Кіровоградського кінотеатру «Комсомолец» відкрилась обласна фотовиставка, присвячена 60-річчю Великого Жовтня.

Сорок п'ять авторів, аматорів і професіоналів фотосправи, звітують перед трудящими обласного центру своїм творчим набуток. Інтерес викликає тематичний цикл «Колгоспне поле», фотознімки на робітничу тему, жанрові тощо. На виставці представлено 287 робіт.

— Знаменне те, — сказала у своєму виступі заступник голови обласного комітету Є. М. Чабаненко, — що наша виставка починає діяти у дні, коли в сонячній Болгарії, в Толбухівському окрузі функціонує фотовиставка наших земляків. Ці дві виставки символізують інтернаціональну дружбу двох братніх народів.

В. ВАСИЛЕНКО.

ЯК МИ ВЖЕ ПОВІДОМЛЯЛИ, В УЛЬЯНОВЦІ В ПЕРШИНІ ДЕНЬ ТИЖНЯ РЕВОЛЮЦІЙНОЇ СЛАВИ ВІДКРИТО ПАМ'ЯТНИК КОМСОМОЛЦІ-ПІДПІЛИНЦІ ВАЛЕНТИНІ ШЕВЧЕНКО. НА ФОТО: ВІДКРИТТЯ ПАМ'ЯТНИКА БІЛЯ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ № 1, У ЯКІЙ ВТІЛАСЯ В. ШЕВЧЕНКО.

Фото Г. БАСНСТОГО. 1

Наша адреса і телефони

316050. ГСП Кіровоград 50. вул. Пуначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35 відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського обкома
ЛКСМУ, г. Кіровоград.
Газета публікується
на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва,
поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

Наступний номер «Молодого комунара»
вийде 7 листопада.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.